

485.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 26 sierpnia 1929 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej o zakresie opieki lekarskiej i środków leczniczych dla pracowników Przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“.

Na zasadzie § 42 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“ (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 447), nazwanego w dalszym ciągu niniejszego rozporządzenia „P. K. P.“, zarządza się co następuje:

§ 1. Pomoc lekarska przysługuje:

1) pracownikom etatowym, kandydatom na pracowników etatowych i pracownikom nieetatowym (§ 1 rozp. Rady Min. z dnia 8-go lipca 1929 r. — Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 447),

2) członkom ich rodzin;

przez członków rodzin rozumie się:

- a) żonę, wyjąwszy przypadki, gdy pobiera uposażenie lub zaopatrzenie z instytucji państwowej, albo gdy jest sądownie separowana, a na mężu nie ciąży obowiązek alimentacji;
- b) męża, zupełnie niezdolnego do zarabkowania i całkowicie utrzymywanego przez żonę;
- c) dzieci ślubne i uprawnione, tudzież pasierbów do ukończenia lat 18, jeżeli zaś uczęszczają do szkół publicznych, lub wskutek ułomności fizycznych, umysłowych albo choroby nie mogą na swoje utrzymanie zarabiać, do ukończenia lat 24.

W przypadkach ułomności fizycznej, umysłowej albo nieuleczalnej choroby, jako też w przypadkach, gdy studja przewlekły się ponad wiek 24 lat z powodu: służby wojskowej, odbytej na skutek zarządzenia mobilizacji, lub częściowego uzupełnienia wojska do stopy wojennej, albo z powodu pełnienia w tym czasie służby ochotniczej, władza naczelna P. K. P. (Minister Komunikacji) może w drodze wyjątku uwzględnić dzieci w wieku ponad 24 lata.

Wyłączone są dzieci i pasierby, które weszły w związku małżeński, albo same się utrzymują lub posiadają własne zaopatrzenie, oraz ci członkowie rodziny, którzy podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272).

§ 2. Pomoc lekarska, przysługująca pracownikom (§ 1, p. 1) rozpoczyna się od pierwszego dnia choroby i trwa, nawet w razie zwolnienia ich ze służby, przez czas choroby, najdłużej jednak, licząc

łącznie z urlopem dla poratowania zdrowia, dla etatowych pracowników lub kandydatów przez rok, dla pracowników zaś nieetatowych przez 39 tygodni.

Na przedłużenie powyższych okresów może zezwolić władza naczelna P. K. P. (Minister Komunikacji) w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie.

Przy obliczaniu trwania choroby liczy się jako przerwy tylko te okresy pełnienia służby, które wynoszą przynajmniej połowę okresu choroby, poprzedzającego zgłoszenie się do służby. Jeśli służba czynna trwała krócej, poszczególne okresy choroby zlicza się razem.

§ 3. Pomoc lekarska dla pracowników (§ 1, p. 1) obejmuje:

1) bezpłatną poradę lekarską, do której należą również zabiegi chirurgiczne, zabiegi w zakresie chorób oczu, gardła, nosa i uszu, zabiegi chirurgiczno-akuszerskie i ginekologiczne oraz pomoc położniczą, a ponadto pomoc dentystyczną w zakresie leczenia i usuwania chorych zębów oraz zwykłych plomb;

2) dostarczanie lekarstw i środków opatrunkowych za opłatą 25% ich ceny według taksy urzędowej, dostarczanie pomocniczych środków leczniczych, służących do przywrócenia zdrowia i zdolności zarabkowania (okulary, paski przepuklinowe, bandaż elastyczny, naświetlania i inne mniejsze środki lecznicze), za opłatą 25% ich ceny oraz dostarczanie środków pomocniczych przeciwko zniekształceniu i kalectwu (protezy) za opłatą 25% ich ceny. Środki opatrunkowe do doraźnego opatrunku oraz proste leki w ilościach nie większych jak dawka jednodniowa, wydawane odręcznie w przychodniach kolejowych przez lekarzy kolejowych, zabiegi lecznicze, wykonywane na aparatach, będących własnością P. K. P., oraz protezy, dostarczane pracownikom poszkodowanym wskutek wypadku, doznanego z powodu lub w czasie pełnienia służby, nie podlegają opłacie;

3) leczenie w zakładach leczniczych za opłatą 15% taksy szpitalnej od osób, mających na swem utrzymaniu rodzinę, za opłatą zaś 30% od osób samotnych;

4) kąpiele i zabiegi balneoterapeutyczne za pół ceny w państwowych zakładach zdrojowych;

5) zapomogi pieniężne w razie potrzeby leczenia klimatycznego (§ 13);

6) w razie porodu pracownicy:

a) pomoc lekarską i zakładową na zasadach, wymienionych w p. 1, 2 i 3 niniejszego paragrafu,

b) zasiłek pokarmowy w wysokości 40 gr. dziennie w ciągu 12 tygodni, o ile dziecko żyje w ciągu tego czasu,

c) o ile poród odbywa się w domu, zasiłek w wysokości 40 złotych.

§ 4. Członkom rodzin (§ 1, p. 2) pracowników aż do chwili rozwiązania ich stosunku służbowego, przysługuje pomoc lekarska, obejmująca:

1) bezpłatną poradę lekarską w zakresie § 3, p. 1;

2) dostarczanie lekarstw i środków opatrunkowych za opłatą 25% ich ceny według taksy urzędowej, dostarczanie pomocniczych środków leczniczych (okulary, paski przepuklinowe, bandaż elastyczne, naświetlania) oraz środków pomocniczych przeciwko zniekształceniu i kalectwu za opłatą 25% ich ceny, przyczem wysokość świadczeń P. K. P. za dostarczone środki przeciwko zniekształceniu i kalectwu nie może przekraczać dla jednego członka rodziny 50 złotych w ciągu roku budżetowego. Zabiegi lecznicze, wykonywane na aparatach, będących własnością P. K. P., nie podlegają opłacie;

3) leczenie w zakładach leczniczych za opłatą 15% taksy szpitalnej, nie dłużej jednak jak 13 tygodni od dnia umieszczenia w zakładzie;

4) zapomogi pieniężne w razie potrzeby leczenia klimatycznego (§ 13);

5) pomoc położniczą dla żony pracownika w zakresie § 3 p. 6.

§ 5. Pomocy lekarskiej udzielają wyznaczeni przez P. K. P. dyplomowani, posiadający prawo praktyki lekarze (lekarze rejonowi), lekarze - dentyści, upoważnieni do praktyki dentystycznej technicy oraz pomocniczy personel lekarski.

Lekarze udzielają pomocy lekarskiej z reguły w przychodniach kolejowych względnie w lokalach ordynacyjnych lekarzy rejonowych, a w razie obłożnej choroby pracownika lub członka jego rodziny także w domu chorego.

W chorobach, wymagających specjalnego leczenia, lekarz rejonowy kieruje chorych według swego uznania do lekarzy specjalistów, powołanych przez P. K. P.

§ 6. Lekarze kolejowi są obowiązani udzielać porad lekarskich w domu obłożnie chorego, jeśli pracownik i jego rodzina mieszkają w obrębie 4 klm. od toru kolejowego.

Pracownikom i ich rodzinom, zamieszkającym poza powyższym obrębem, zapewnia się w razie obłożnej choroby umieszczenie i leczenie w zakładzie leczniczym. O potrzebie umieszczenia w zakładzie leczniczym decyduje lekarz, delegowany przez właściwą Dyрекcję Okręgową Kolei Państwowych. W razie nieumieszczenia chorego w zakładzie leczniczym, właściwa Dyрекcja Okręgową zwraca pracownikowi udowodnione konieczne koszty pomocy lekarskiej.

§ 7. Lekarstwa i środki opatrunkowe wydaje się w kolejowych lub umówionych aptekach tylko na podstawie recepty lekarza kolejowego. Wydawanie pomocniczych środków leczniczych, środków przeciwko zniekształceniu i kalectwu oraz zarządzanie zabiegów leczniczych w instytucjach niekolejowych, wymaga poprzedniego zezwolenia właściwej Dyрекcji Okręgowej Kolei Państwowych.

§ 8. W wypadkach nagłych, jeżeli przybycie na czas lekarza kolejowego jest niemożliwe, można

weszać lekarza prywatnego. W tych razach koszt jedynie pierwszej wizyty lekarskiej, jako też dokonanych podczas niej niezbędnych zabiegów i dostarczonych środków leczniczych ponosi P. K. P. w myśl postanowień § 3, p. 2 i § 4, p. 2 niniejszego rozporządzenia.

O wezwaniu lekarza prywatnego należy za-wiadomić właściwego lekarza rejonowego w ciągu 24 godzin. Lekarz rejonowy sprawdza nagłość wypadku i wysokość rachunku. Opłatę za wizytę lekarską oraz niezbędne zabiegi i środki lecznicze zwraca się według taryfy urzędowej, po zatwierdzeniu rachunku przez właściwą Dyрекcję Okręgową Kolei Państwowych.

§ 9. Przy zasięganiu pomocy lekarskiej, pracownik względnie członek jego rodziny, mający ponad 10 lat życia, winien okazać wydany przez P. K. P. dowód tożsamości z fotografią; prócz tego lekarz kolejowy powinien dla sprawdzenia tożsamości po-siłkować się wykazem osób, uprawnionych do kolejowej pomocy lekarskiej, nadsyłanym mu przez zwierzchników służbowych.

§ 10. Leczenie zakładowe może mieć miejsce tylko w szpitalach państwowych, publicznych lub też w zakładach, wskazanych przez P. K. P.

W szpitalach lub oddziałach szpitalnych, posiadających podział na klasy, pracownikom od grupy IX uposażenia wzwyż oraz członkom ich rodzin przysługuje utrzymanie w szpitalu według klasy II-ej, pracownikom od XVI-ej do X-ej grupy uposażenia oraz członkom ich rodzin według klasy III-ej.

W razie choroby, wymagającej specjalnych warunków leczenia, chory, któremu przysługuje utrzymanie w III kl. szpitalnej, może być umieszczony na klasie II-ej na wniosek lekarza rejonowego, zatwierdzony przez właściwą Dyрекcję Okręgową.

W razie samowolnego użycia przez chorego wyższej klasy niż ta, która przysługuje danej osobie, P. K. P. opłaca 85% względnie 70% (§ 3, p. 3 i § 4, p. 3) taksy szpitalnej według klasy, należącej się w myśl ustępu 2 niniejszego paragrafu.

W wypadkach wyjątkowych chory może być umieszczony w zakładzie prywatnym, przyczem P. K. P. zwraca koszty tylko w wysokości, przysługującej choremu w myśl niniejszego rozporządzenia w razie leczenia w szpitalach, wymienionych w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

§ 11. Zezwolenia na korzystanie z kąpeli lub zabiegów balneoterapeutycznych (§ 3, p. 4.) za pół ceny w państwowych zakładach zdrojowych, będą udzielane tylko pracownikom (§ 1, p. 1) na podstawie zaświadczenia lekarza rejonowego, stwierdzającego konieczność kąpeli względnie zabiegów oraz ich ilość.

§ 12. W przypadkach chorób, wymagających leczenia klimatycznego (§ 3, p. 5 i § 4, p. 4), P. K. P. na podstawie orzeczenia lekarza rejonowego, za-

twierdzonego przez właściwą Dyрекcję Okręgową, może wydawać zapomogi na okres nie dłuższy jak 3 miesiące.

Wysokość zapomogi oblicza się według taksy szpitalnej tej klasy, która danej osobie przysługuje w myśl ust. 2, § 10 niniejszego rozporządzenia. Za podstawę obliczenia służy taksa szpitala publicznego w siedzibie urzędu wojewódzkiego tego województwa, do którego pracownik względnie członek jego rodziny udaje się na kurację.

Wypłata zapomogi następuje z reguły po powrocie chorego z miejscowości klimatycznej na podstawie zaświadczenia urzędu klimatycznego lub gminnego, względnie lekarza rejonowego o odbytej kuracji, z oznaczeniem dnia jej rozpoczęcia i ukończenia.

W wypadkach niezbędnej konieczności może P. K. P. na wniosek urzędu, któremu dany pracownik podlega, wypłacić zaliczkę w wysokości nie przekraczającej 75% przyznanej zapomogi, z tem, że chory po odbyciu kuracji winien udowodnić jej przeprowadzenie w sposób przepisany w poprzednim ustępie.

Zamiast wydawania zapomogi choremu, P. K. P. może go umieścić we wskazanym przez siebie zakładzie (sanatorium, pensjonacie).

§ 13. Koszty przewiezienia obłożnie chorego do szpitala pokrywa P. K. P. w wysokości taks, ustalonych dla dorożek, podwód względnie umówionych instytucji, zajmujących się przewozem chorych.

§ 14. Pracownicy, którzy ulegli wypadkowi z powodu lub w czasie pełnienia służby, nie ponoszą żadnych opłat, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, a prawo do pomocy lekarskiej w pełnym zakresie zachowują aż do zupełnego ukończenia leczenia.

§ 15. W razie stwierdzenia, że wezwanie do chorego było nieuzasadnione, pracownik ponosi koszt wezwania lekarza w wysokości taksy urzędowej.

§ 16. Zorganizowanie pomocy lekarskiej według zasad, ustalonych w niniejszym rozporządzeniu, i nadzór nad jej wykonaniem należy do Ministra Komunikacji.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1929 r. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe przepisy, wydane w sprawach unormowanych niniejszym rozporządzeniem, a z niem sprzeczne.

Minister Komunikacji: *Kühn*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *A. Prystor*

486.

OBWIESZCZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 31 lipca 1929 r.

o sprostowaniu omyłki w wykazie nieruchomości majątków państwowych, przeznaczonych do sprzedaży, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 30 grudnia 1924 r. o sprzedaży niektórych nieruchomości majątków państwowych.

Na podstawie art. 5 punkt b rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 18) podaje się do wiadomości, że w wykazie nieruchomości majątków państwowych, przeznaczonych do sprzedaży, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o sprzedaży niektórych nieruchomości majątków państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1076), prostuje się niżej podaną omyłkę:

winno być:

Województwo Poznańskie

12. Nieruchomość po b. kordonie celnym w Nowym Berlinku.	12. Nieruchomość po b. kordonie celnym w Berlinku.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: w z. *Sławoj Składkowski*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

487.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 28 maja 1929 r.

o sprostowaniu błędów w przekładzie polskim konwencji międzynarodowej, dotyczącej zwalczania handlu żywym towarem, podpisanej w Paryżu dnia 4 maja 1910 roku.

Na podstawie art. 5 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 18) podaje się niniejszem do wiadomości, że tekst przekładu polskiego 4-go ustępu art. 6-go konwencji międzynarodowej, dotyczącej zwalczania handlu żywym towarem, podpisanej w Paryżu dnia 4 maja 1910 roku, ogłoszony w Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 87, na str. 1489, szpalta lewa, brzmieć winien jak następuje:

„W braku odmiennego porozumienia się prośba rekwizycyjna winna być napisana bądź w języku władzy wezwanej, bądź w języku, umówionym między obu państwami zainteresowanymi, bądź też powinno być dołączone do niej tłumaczenie na jeden z tych dwu języków; zgodność tłumaczenia winna być zaświadczona przez przedstawiciela dyplomatycznego lub konsularnego Państwa przesyłającego rekwizycję